

ידיעות אחרונות

העורך לשעבר: ד"ר ח. רוזנבלום ז"ל	העורך הראשי: יו"ר ההנהלה יחידה מוזס ז"ל	העורך האחרון: נח מוזס ז"ל	העורך האחרון: ארנון מוזס	עורך: שילה דה-בר	משנה לעורך: רון ירון	דפוס גלעד רח' מוזס 2, תל אביב	Yedioth Ahronoth يديوث احرونوت	יום א', כ"ז בכסלו, תשס"ח 25.11.2007 גיליון מס' 24676	4.80 ש"ח (כולל מע"מ)	4.20 ש"ח (ללא מע"מ)

אולמרט: אני יוצא לאנאפוליס בתקווה ובזהירות

בסגת הציפיבית הנמיוכות

סימה קדמיון ברכת הדרך

להרבה יותר מברכת הדרך זקוק ראש הממשלה בורבו לאנאפוליס. ברכת דרך ניתנת למנהיגים שדרכם סלולה, מטרותם בהירה ומאחוריהם תמיכה רחבה של הפוליטיקאים והציבור. אולמרט יוצא לדרך והוא לבדו. במערכת הפוליטית מסתייגים מדרכו או מפפקים במניעיו. הציבור ספקני ביחס לתוצאות מאמציו. השב"כ ומערכת הביט"ח חון מהירדים מההשלכות של נסיגותיו. כדי לחזור מאנאפוליס עטור בורר דפנה זקוק אולמרט להרבה יותר מאשר לברכת הדרך. הוא זקוק לפרטנר פלסטיני שלא רק רוצה, אלא גם יכול. הוא זקוק למתווך אמריקני שלא רק יכול, אלא גם מסוגל. ובעיקר הוא זקוק לציבור ישראלי שמאמין בו. בקיצור: אולמרט זקוק לכל מה שאין לו. (עמ' 3)

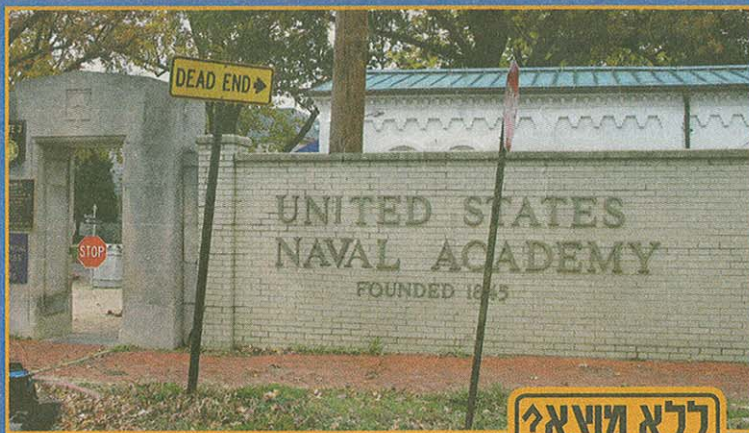
איתן הבר הסוף ידוע

כאשר יהזרו כל ראשי ממשלות יש"ר אל מהועידה באנאפוליס, וזמו שאח"כ ריה בסיאטל, ואולי זו שאחריה באומחה; אחרי שיודמו תרועות החצוצרות ופסי טיבלי השלום; בעור שנה, חמש, או עשר שנים, זו תהיה תמונת המצב: מדינת ישראל תחזור הביתה, עש"רות רבות של יישובים מעבר לקו הירוק יפורקו, כמעט 200 אלף מתנחלים יבנו בתיהם או ירכשו דירות כמה שהיה קרוי פעם, וכנראה ייקרא פעם שוב, "ישראל הקטנה", בגבולות '67 פחות או יותר. וירור שלים, לדאבון הלב, תהיה בירתן של שתי מדינות. אם זה לא יקרה בימי אולמרט, זה יקרה בימי נתניהו, או ברק, או ציפי לבני, או מישור שעריין אין אנו יכולים לקרוא בשמו כיוון שאין אנו יודעים מי הוא. (דעות אחרונות, עמ' 29)

יעקב (גי'קי) לוי

טיסה לשומקום

בשום מקום לא כתוב שצריך להתיר רגש משיחות שלום. ודאי שאין זה ראוי לטפח ציפיות מופרזות בטרם עת או לשגות באופוריה. אבל אנאפוליס היא כבר סיפור אחר. זה לא שהציבור לא מתרגש. הוא פשוט לא בעניין. חוסר עניין מוחלט מלווה את הפסגה הזאת, והוא חוסר עניין מופכח וגם עייף. מופכח, כי די ברור מה דוחף את שלושת המנהיגים המקרטעים לפסגה שהיא כולה שפל. עייף, כי למען האמת, גם מי שהתרגל לכך שמנהיגיו משטים בו ומסובבים אותו בכחש, מצפה לכל הפחות שהקונצ'ים יהיו קצת יותר מקוריים. קצת פחות מעליבים. בשיחתו עם צעירי קדימה בשבוע (המשך בעמ' 31)

ללא מוצא?

כאן תתקיים ביום שלישי ועידת אנאפוליס (צילום: אורלי אזולאי)

15 מדינות ערביות, בהן לבנון וסעודיה: נבוא לאנאפוליס
• שר החוץ הסעודי: לא אלהץ יד לישראלים • סוריה
תודיע היום אם תצטרף • איתמר אייכנר, עמ' 2

אורלי אזולאי

לפחות ניסיון

הנשיא בוש לא יהיה המושיע של המזרח התיכון, הוא גם לא ממש רוצה. שנה לפי שיעוב את תפקידו הבין בוש כי הוא עומד להיכנס להיסטוריה כנשיא המלחמות הכושלות וכמי שנותר ללא מענה מול האיום האמיתי – האיום האיראני. קונדוליוזה רייס, שנמצאת איתו באותה סירה, דחפה וגייסה אותו למען ועידת אנאפוליס – למען ההיסטוריה שלו, וגם שלה. לא רק למען המורשת שלו זקוק בוש לוועידה הזאת, אלא גם כדי לייצר קואליציה של מדינות ערביות מתונות מול האיום האיראני. הוא יביא איתו לאנאפוליס הרבה מילים יפות, חגיגות. הוא יתלוצץ עם המזומנים. בסופו של יום הוא יוכל להיאנח בהקלה ולסכם לעצמו שהוא לפחות ניסה. (עמ' 2)

**והאדמה
רועדת שוב**

פעם שנייה בשבוע: רעש אדמה קל • עמ' 14
מומחים: אין קשר בין האירועים • עמ' 14

**אלכוהול
קטלני**

צעירה בת 23 מתה לאחר לילה של שתייה • עמ' 16
נער בן 13 שתה וכמעט קפא למוות • עמ' 16

**שיעור
במוטיבציה**

לאחר חשיפת רשימת התיכונים "המתגייסים והמשתמטים": המנהלים מדברים • עמ' 6

חייג עכשיו:

1-800-400-400

AIG
ISRAEL

**רוצה לחסוך מאות
שקלים בביטוח הרכב?**

"צה"ל אשם ברשת מילוט"

מנהל עירוני א' בת"א, שממוקם גבוה ברשימת הלא קרביים, יורה לכל הכיוונים

קרבי לא בבית ספרנו (צילום ארכיון: אפי שריר)

ששימש בעבר מפקד בה"ד 1, לא אהב את הדירוג שערך צה"ל בין בתי ספר קרביים ללא קרביים. "החשוב ביותר הוא להתגייס", הרגיש בר באיגרת שכתב ושתחולק לתלמידיו בתי הספר בעירו. "כל עיניי מושב על פי נתוני, הפרופיל הרפואי שלו, צורכי הצבא ונטייתו לבו. מי שיכול משרת בצנחנים, ביח"ד מוריעין או במחשבו. העניין קר שהוא תורם תרומתו".

בר תהיה אתמול: "האם משהו בצבא לקח את אחד מבי"ת הספר שבהם נמצאו נתונים לא גבוהים וברק מהי האלטרנטיבה? יש בהם בתי ספר שמהווים את המשענת האחרונה בפני תלמידים שטרם ייפלטו לרחוב, וכל תלמיד שהם מצילים ומדרכים להתגייס הוא עולם ומלואו. מעשה אמי נות של ממש".

כהן, שטרן לא מנסה

ושל דמויות פעילות מאוד בשמאל הפוליטי. לעיתים הנושא הזה אפילו יוצר קונפליקט בין ההורים לבין בית הספר. בתחילת השנה, במפגש הורים-תלמידים שערכתי, הסברתי שנעסוק בחובת הגיוס לצבא. הורים ממש התנפלו עלי. אמרו לי, 'זה לא תפקידו של בית הספר', אל תיגע בנושא הזה".

כהן מוסיף לרשימת האחרים גם את הנטיות האמנותיות של תלמידיו. "מדובר בתלמידים עם רגישויות חברתיות גבוהות, שהולכות ומתעצמות במהלך הלימודים בבית הספר. הם נחשפים לתערוכות, לסרטים, לגישות ביקורתיות כלפי הממסד, כלפי המדינה. בגיל ההתבגרות, כשנוטים לראות הכל בשחור או לבן, רבים מהם בוחרים שלא להתגייס", הוא מסכם.

גם לראש עיריית רמת גן צבי בר יש ביקורת על הצבא. כהן תואלף במילואים

מאת ראובן וייס
מי אשם בשיעור הגיוס הנמוך של בני הנוער לשירות קרבי? רם כהן, מנהל תיכון עירוני א' לאמנויות בתל אביב, שהופיע ברשימת בתי הספר שבהם יש שיעור גבוה של משתמטים מקרבי, מפנה אצבע מאשייה מזה דווקא לעבר הצבא.

"ישנה קלות בלתי נסבלת בשחרור הילדים מן הצבא", טוען כהן. "לא אחת אני מביע תדהמה או מרים גבה, למה שיתחררו ילד כזה או אחר לא פעם ולא פעמיים ראיתי שמספיק מכתב מפסיכולוג או ויוף בבחינות הערכה כדי שצה"ל לא יגייס אותה. אם היו מבינים שהצבא לא מוכן לשחרר אותם תלמידים היו מתגייסים. הצבא לא רוצה להתאמץ ולהתיימר עם בעיות מוטיבציה. אם אלעזר שטרן (ראש אגף משאבי אנוש בצה"ל) היה רוצה, מחר בבוקר הוא היה סותם את פרצת השחרור. רים. הוא פשוט לא מנסה".

אבל לא רק הצבא אשם, לגרסת כהן. "גיוס או אי גיוס משהו שמתחיל בבית", הוא קובע. "ישנו מתאם גבוה בין התפיסה הפוליטית בבית לבין שאלת הגיוס לצבא. חלק נכבד מתלמידי עירוני א' הם ילדים של אמנים

"העבודה על המוטיבציה מתחילה כבר מגיל 12"

מנהלי בתי הספר "הקרביים" בצפון מסבירים את סוד הצלחתם

תל אביב פחות מגיעה אליהם, כל הפעילות החברתית היא של 'שלח' לחמך על פני המים, וחלקה

יבוא לירי ביטוי רק בעוד 20 שנה ולא נדע מזה. אנו עוסקים בתרבות לחברה ולא ב'מגניע' לה. אייל בצור, ראש המועצה האזורית עמק יזרעאל, ששלושת בתי הספר שלה ממוקמים במ' קומות הראשונים בטבלת הקי"ר, מסכם בגאווה: "הנוער הנהדר הזה, שגורל על סיפורי הגבורה של אלכסנדר ז'ייד, משה דיין, משפחת בצור ואליק רון, רק טבעי שיגיע ליחידות המובחרות

12 הם חושבים על משהו חברתי, הם יודעים שהם צריכים להכין תג. בסוף כיתה י' מתחילים לדבר על ההכנות לצבא. הם יוצאים לשבוע גרנ"ע, והם נלחמים כדי להשתתף בו".

אילנה לוסטיג דורון סקל

מאת ישראל מושקוביץ
הנוער גדל באן על תרומה לקהילה ויונק מגיל צעיר את ערכי התרומה לזולת. נתינה היא לא מילה גסה באין, אומרת אילנה לוסטיג, מנהלת בית ספר עמק חרוד במועצה האזורית גלבע, שהגיע למקום הרביעי ברשימת בתי הספר ששיעור המתגייסים בהם לשירות קרבי הוא גבוה. "הנוער שלנו הוא מלח הארץ", אומרת לוסטיג וטו: ענת: "במדינת תל אביב ציר הפרט הוא הציר המוביל, וזה ההבדל בין בתי הספר ההתיישבותיים לבין אלה במ' רכ".

לדעת דורון סקל, מנהל בית הספר עמקים תבור, שדורג במקום הראשון ברשימת בתי הספר הקרביים, "כל הסיפור מסתכם במילה אחת: מוטיבציה". סקל אומר כי מדובר בעבודה ממושכת. "זהו מנוע פנימי שאנו בונים אצל הילדים מגיל 12, מאתגרים אותם, ואז זה מכנס אותם לנומרה שאנו מכוונים אליה. בגיל

יוצאים לקרב בתי"ס "החלשים": צה"ל יעבוד תלמיד-תלמיד

בצה"ל מתכננים לפעול בצורה נמרצת בבתי הספר שבהם רמת המוטיבציה לשירות כלל, ול-שירות קרבי בפרט, נמוכה. "הכוונה לעבור תלמיד-תלמיד בצורה פרטנית, לאחר את החלשים יותר ולסייע להם", הסביר אתמול גורם צבאי. את הפרויקט מוביל האגף החברתי במשרד הביטחון ומפקדת קצין חינוך ראשי. ראש האגף הפרוש, תא"ל (מיל') אביגדור קהלני, הכשיר 100 קצינים בדרגות סא"ל ואל"מ שיעבירו סדנאות ב-2,000 כיתות י"א. הם ידונו עם התלמידים בסוגיית ההשתמטות ומשמעות השירות בצבא. כמו כן יספרו להם על תהליכי הגיוס, מבנה צה"ל והיכולת להתפתח בתוך הצבא. גם פורום הורים נגד השתמטות מצה"ל עושה מאמץ להגיע ללבותיהם של המתגייסים הצעירים, הפעם דרך ההורים. יואל מהרשק, מרכז הצוות הפועל בבתי הספר מט' עם פורום ההורים, מסביר כי בעקבות פגישה עם שני מנהלי בתי ספר תיכון בתל אביב הגיעו המשתתפים למסקנה שכדי להעלות את רמת הגיוס - חייבים לערב את ההורים. "הם המשפיעים הישירים על הילדים", הוא מבהיר. חברי הפורום יסבירו להורים את החשיבות שבחלוקת הנטל. "נגיד להם שאם כולנו ניתן כתף, תהיה לכולנו מדינה יותר טובה", הוא אומר. יוסי יהושע ותמר טרבלסי יחד